

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOUS A DIJOUS

TOTA la política de la setmana ha versat sobre un sol tema: ¿Convé o no convé obrir novament las Cortes?

D. Marcelo vá anar á visitar á tots els polítics monárquics de alguna categoria al objecte de que l'illustressin sobre aquest punt concret. Ab aquestes visites vá inaugurar un nou sistema parlamentari casulá. Els problemas de la política s' poden discutir; pero no en las Cortes, basta ferho á domicili.

No se si com á resultat de aquestes entrevistes, en el concell de ministres del dimecres vá plantejar D. Marcelo la qüestió, abogant ell y la majoria dels seus companys per la reapertura. A la qüenta s' considerava segur del apoyo dels directors dels grupos de la majoria y de la benevolencia de las oposicions dinásticas.

Pero un dels ministres, el més novell,—com que fá pochos dias que signé nombrat—digué que no: recordá que á n' ell l' havían contractat baix la condició de que las Cortes no tornarian á reunir-se: que ab aquesta garantia havia acceptat la cartera de Marina, y que si havia de anar á las Cortes preferia renunciar-la.

Aixís se vá expressar el Sr. Cobian, y no vá haverhi medi de disuadirlo. No vol que l' toreji ningú y lo qu' es ell no s' embarca.

Ja tenim, donchs, una crisis. L'Azcarra la va resoldre dijous dimitint. Poch han durat els serveys de la *Interina*: Com á criada definitiva ha sigut contractat en Villaverde. Torném, donchs, á una situació ja fracassada. Hi ha qui s' torna á menjar lo que ja estava masticat, deglutit, pahit y evaquat. ¡Bon profit li fassil!

La situació poch ayrosa de un govern com el de D. Marcelo, condemnat per la insignificancia dels seus elements, á la més ridícula de las impotencias, vingué á agravarse ab la qüestió de n' Romero Robledo, qu' es un verdader escándol.

Per medi de una R. O. se li acaba de concedir una subvenció de 287,120'34 pessetas pera que converteixi en regadía una gran part de las sevas fincas *El Romeral* y *El Río* de la provincia de Málaga.

El ministeri s' defensa dels atachs de la premsa, alegant qu' ell no ha fet altra cosa que cursar y posar la firma á un expedient que ja venia entaulat y resolt per l' anterior govern.

El favorecut díu que las sevas cosas son sempre públicas, no fent com molts altres que s' fan adjudicar favors y gangas molt més quantiosas que aquesta, secretament y sense donarne compte.

Y un ministre, el d' Agricultura, sosté «que estos beneficios no aprovechan á un particular sino al Estado, pues en virtud de las obras, los terrenos que eran improductivos, se convierten en fuente de riqueza contributiva, y que aumentando la contribución en su consecuencia aumentarán los ingresos del Tesoro.»

Vels'hi aquí una teoria que treuria d' apuros á tots els propietaris, que per falta de medis no poden millorar las sevas fincas. Si l' Estat els hi allargava la mà, pensant ab l' augment de contribució que produhiria la millora realisada, tots se farian rics.

Pero aquesta teoria no s' aplica á ningú més que á n' Romero Robledo. Ab lo qual se logra al mateix temps curarlo del seu enfado y ferlo propici al govern, qu' estava temerós dels seus arrebatos.

Obrinse las Cortes, si s' han d' obrir; pero ja cal que ls ministres fassin bona provisió d' ánica. Será precís explicar la última crisis, que no té explicació

possible, y además se promourá un debat sobre la escandalosa ganga concedida al President de la Cámara, sobre aquesta concessió de pessetas, que tant contrasta ab la miseria y ab la penuria del país, acaparat per tota mena de tributs, d' hont n' han de fugir á bandadas els brassos útils, per no trobar ocupació lucrativa, haventhi tanta riqueza per explotar.

Els liberals se las prometen molt felissas. En Montero Ríos y en Moret han menjat plegats. Y fins se díu que'l primer, considerant las grans dificultats que hauria de trobar en el desarrollo del seu programa democrátich, ha ofert al segón la jefatura del non govern que s' constituheixi, posantse en tot y per tot á las sevas ordres.

Pero y ls altres, els que havían investit á n' en Montero ab la direcció del partit, qué farán? ¿Qué farà en Canalejas? ¿Se resignarán á una abdicació no ja de principis sols, sino de la sopa, dels principis y dels postres?

Ab tot lo que passa, tant els que gobernan sense atinar á resoldre res, com els que aspiran á sustituirlos, fingintse amichs, quan de tot cor s' odían, no fan altra cosa que anticipar el Carnestoltas.

Els riuhen molt, y l' país plora.

PEP BULLANGA

La Revolució á Russia

L' poble rus per fi s' ha decidit á rompre ls grillons que l' subjectavan llantsantne els trossos al rostre dels seus tirans.

Constituhían els russos el poble més sumís, més pacient de la terra. Supeditats al poder omnipotent de un autócrata, veyan en el Czar una representació viva de Deu sobre la terra, y com á tal el veneravan, acceptant com un decret de la Providencia, que un home sol, de carn y ossos com els demés, concentrés en las sevas férreas mans tots els poders temporals y espirituals. Emperador y papa á la vegada dominava sense contrast sobre ls cossos y sobre ls esperits de sos milions de súbdits. La esclavitut del poble estava basada principalment en sa excessiva religiositat. La esperansa de una vida mellor feya tolerables á la immensa massa dels créduls y dels embrutits las injusticias y las amarguras de la vida present.

Pera contenir el disgust dels pochos descontentes que manifestavan anhels d' emancipació solfa emplearse l' rigor més inhumá. En alguns moments la vida se feu impossible á Russia pera tota persona de inteligencia cultivada y de conciencia desperta. D' aquí las conspiracions continuas y ls atentats nihilistas contra ls principals funcionarios del Estat y contra l' mateix emperador. Las ansias de progrés y de reforma no tenian altra manera de manifestarse en aquell país tancat sistemáticamente á la pacífica expressió de las ideas.

Tot se sacrificava á l' antiquada concepció de un colossal imperi militar regit per un poder fort y absolut. Un poble esclau y pródich en sacrificis, dispost á no regatejar ni la seva sanch ni la seva hisenda, á la disposició incondicional de un govern autocrátich, tal era la concepció moscovita, en la qual hi palpitava l' idea del domini universal.

Y ara s' ha vist que aquesta concepció estava fomentada sobre l' fanch y la podridura.

La guerra del Extrém-Orient ha posat en evidencia la debilitat y la corrupció del imperi. Un poble nou, numéricament inferior al rus, pero conformat millor, qu' ell á las lleys del progrés, li ha fet rosegat la pols ignominiosament. El desastre no es fill tan sols de la inferioritat militar y marítima de la Russia; ho es també y principalment de la corrupció burocrática que ha arribat á l' últim extrém de l' oprobí. Ja no era possible exigir á aquell poble suert nous sacrificis. Se feya precís resignarse ab la derrota y la desgracia.

Tal era l' opinió del poble rus. Y no obstant, el govern del autócrata s' empenyá més que may en continuar la guerra, la matansa y l' extermini. Era per ell una qüestió de honor. La guerra á cegas fins al sacrifici de l' última gota de sanch y del últim céntim. Se coneix que al autócrata no li costan cap lágrima las més espantosas hecatombes.

Ab tal motiu va naixer en tot Russia una corrent propicia á un cambi de régimen. Se demaná al emperador que acceptés bonament l' intervenció del poble en la gobernació del Estat. Si l' poble ho dona tot, homes y diners, just es de tota justicia que s' aiga y determini fins á quin punt ha de portar la seva heroica generositat.

Al poble ni menos varen escoltarlo. L' autocracia va encastellarse en els seus furs, en els seus drets, en las sevas prerrogativas tradicionals. El poble no es res: l' emperador ho es tot.

Las reclamacions respectuosas dels consells municipals y provincials elevadas al soli sigueren rebudas ab orgullós desdeny. El govern del autócrata se limitá á prometre certas milloras anodinas de carácter social; pero que no afectavan poch ni molt á la essencia del régimen. No era aixó sufficient, ni molt menos pera calmar el disgust públich.

Els ánims s' anaren enardint. L' esperit revolucionari se manifestava cada día més potent y ruidós ab tota mena de públicas manifestacions. El govern las reprimía y las castigava.

Coincidía aquest estat d' ebullició ab una terrible crisis industrial que deixava á milers de brassos sense ocupació. Cada día s' paralisavan novas industrias. Els desastres de la guerra repercutían en certas regions del imperi, produhint arreu la desesperació y la fam.

El combustible estava acumulat, y d' espurnas per arborarlo n' sobraven.

En aixó vingué la terrible jornada del passat diumenje.

L' autócrata disposa d' esbirros y de un poder militar incontrastable. Te cossachs, regiments, canons, tots els elements de destrucció, per ofegar en sanch qualsevol moviment insurreccional. El poble en cambi no te més que l' cor, palpitant dintre d' un pit desarmat, sense corassa.

Ab tot y aixó s' llansá á acometre la més estúpida de las empresas: la realisació de una revolució no per medi del combat, sino per medi del martiri. El lema dels revolucionaris semblava ser: «Temém rahó y sabem morir.»

La revolució del poble de Sant Petersburg de llansarse al carrer sense armas, á grans masses, per arribar al Palau de hivern al objecte d' exposar al autócrata las sevas queixas y ls seus desitjos, tancant els ulls al perill segur de veures durant el camí fusellat bárbarament per la forsa pública, ofereix la mística grandesa dels martiris colectius. Sembla una idea sobre-natural germinada en el cervell y en la conciencia del gran apóstol de la Humanitat, Tolstoi. Ell no l' haurá realisada; pero evidentment els que l' han portada á terme sense vacilar, están imbuhts de las sevas doctrinas de abnegació, sacrifici y altruisme.

¡Extranya revolució la que comensa prestantse las masses populars á una impávida inmolació!

Y no obstant, aquells sers débils, gens impulsius, que careixent d' armas pera batres ab las forsas del autócrata, presentan el pit descubert á las llansas

dels cossachs, á las balas dels mausers, á la metralla dels canons; aquellas remadas de víctimas voluntarias que prefereixen, la mort al esclavatje, acaban de donar al mon civilisat el més patétich dels exemples, acaban de guanyar la més gran de las victorias, captantse l' apoyo y l' admiració de la conciencia universal.

Avuy no hi ha més que un sentiment d' execració contra ls butxins, y de amor y pietat en favor de las víctimas. La autocracia está perduda. La Revolució russa té guanyada la partida. De la carniceria abominable de Sant Petersburg ne naixerá la llibertat del poble moscovita. Els parts revolucionaris son sempre sangrents. Part sense sanch, criatura morta.

Mirém sino com aquell emperador successor y hereu de tota una generació de autócratas, tingut y considerat fins ara fa poch per las masses populars, més que com un amo com un pare, ha hagut de fugir, corrent á amagarse perque no l' arpegués de plé l' encrespada onada que ls seus satélits han tenyit de sanch.

Ja que l' poble desitjava arribar fins á la seva presencia pacíficament, podia esperar-lo y rebre'l si tenia algun interés en conservar y mantenir l' antigua condició de pare del seu poble. Lluny de ferho aixís, aturdit, impresionable, poruch, va preferir descartar la seva augusta persona de tot perill, confiant als seus sátropas l' horrible missió de rebre als seus súbdits á tiros, de dispersarlos á cargas de caballería, á canonadas. ¿Quin pare pot haverhi al mon que procedeixi ab tan bárbara crueltat?

Pero las horribles matansas realisadas en la capital de la Russia no serán estérils.

Servirán per acabar de exasperar al poble, que no cedirá fins á haver conseguit plenament la seva llibertat. Servirán sobre tot per despertar de sopte á la immensa massa dels que conformats ab un estúpit pessimisme, constituhan ab la seva inercia, la principal forsa del régimen imperial. ¿Qui no s' desperta davant de l' horrenda tragedia consumada á Sant Petersburg? ¿Y qui al despertar pot deixar de sentir els poderosos estímuls de la compassió y de la venjansa?

Per aixó la Revolució comensada á la capital ha anat cundint en las principals ciutats del imperi, y arribará fins als últims pobles, y será una Revolució radical, no circumscriba á la Russia, sino á tot el mon civilisat, com va serho la francesa de 1789.

Clarament ho digué el pope Gaponny, un dels organísadors dels moviment:

—Fins avuy encare el poble podia arribar hasta l' autócrata per entendres bonament; pero desd' ara entre un y altre hi ha un abisme de sanch.

P. K.

Els punts sobre las iii

ENIM seguint ab curiositat la campanya demoleedora de l' organísació del partit de Unió republicana de Barcelona que ve sostenint el Sr. Mir y Miró. L' altre día va parlar en un Centre del Poble Nou, alsant de bona fe y en serio un lema humorístich de n' Robert Robert, en temps de la Revolució de Setembre, quan tothom feya programas.

En Robert va dirli á un de aquells projectistas: —¿Vol un lema espatarrant?—Escrivui: «Abolición de las clases sexagenarias.»

El Sr. Mir y Miró va proclamarlo diumenje aquest lema, dihent que l' Estat Major de n' Lerroux es antiquat; que l' jugar á Comités ó Juntas municipals ha passat de moda; que han acaparat la direcció del

partit personas gastadas y que ja han donat el seu fruyt y que no han de anar á la Diputació provincial, monias ni vells carregats de prejudicis y de criteris transoxats. Aixís tal com sona.

Per lo vist el Sr. Mir y Miró te una guerra declarada als vells. Y ab aixó tal vegada confon las especies. No son lo mateix las empresas polítiques que las empresas galants ahont sols la joventut impetuosa consegueix éxits y victorias; en las empresas polítiques serveixen lo mateix els joves que 'ls vells, quan als vells els abona la confiança y l'estimació dels seus correligionaris guanyada ab dotzenas d'anys d'abnegació, desinterés y honrada conseqüencia política.

Per altra part el Sr. Mir y Miró no sé fins á quin punt té dret á intervenir en l'organización del partit de Unió republicana, al qual ell no pertany de una manera fixa, sino ab intermitencias més ó menos acomodaticias.

En las passadas eleccions municipals va alçar bandera independent, y ja n va veure 'ls resultats. ¿Es que creu qu' en aquella ocasió no va quedar evidenciada de una manera categórica y eloqüent lo que pensa, lo que vol y lo que sent el gran bloc de la Unió republicana?

Y ara aném al Sr. Isart Bula. Ab un sueldo enigmático que portá l dimecres á El Diluvi tractá de comprometre 'l nom volgut del Sr. Lerroux fent veure que havia presidit una Junta del Club que 'l Sr. Bula ha format pel seu u particular, Junta que 'l Sr. Bula dona per celebrada en son domicili.

No tenim noticia de qu' en la suposada Junta s' aixequés acta, y 'l Sr. Bula en tot cas hauria de publicar-la pera saber tots á que atenirnos.

Perque es públich y notori que 'l Club del senyor Bula va ser excluhit per unánim acord de la Junta municipal de Unió republicana, de la qual pretenia 'l Sr. Bula formar part: de aquest acord ne tingué coneixement el Sr. Lerroux, prestanthi la seva conformitat, y no podém creure encare que 'ns ho juri 'l Sr. Bula moltes de las cosas que deixa entreveure, encare que no las diga clara y categóricament, en el sueldo de El Diluvi.

Coneixém de sobra la formalitat y la franquesa del digne diputat per Barcelona, y aixó 'ns basta.

P. K.

En detall de la jornada de Sant Petersburg:

«Molts oficials han sigut gravement ferits en el passeig de Newsky. La multitud els hi arrebatá 'ls sabres y 'ls arrancá las xarreteras.»

Ab lo qual sens dupte 'ls hi volgué recordar que las armas y las insignias militars no pertanyen als tirans que las utilisan, sino al poble que las pagan.

Escriu en Jaurés, el gran publicista del socialisme francès:

«La revolta de Sant Petersburg repercutirá en la conciencia de la humanitat. Desde aquest moment el Czar y 'l czarisme quedan proscrius en todas las nacions. Molt sensata será la immutable resolució adoptada pels pobles moderns de no intervenir en el régime intern dels demés pobles y de no subordinar á consideracions polítiques las conveniencias de la diplomacia; pero hi ha un grau de criminalitat á que no poden entregarse 'ls Governos absoluts sense fer impossible tota relació ab els pobles lliures.»

«Ja no hi ha rey constitucional, ni jefe d' Estat republicá que pugui mantenir relacions ni tan siquiera oficials, ab 'l absolutisme assessí que intenta ofegar ab sanch las més sensatas y justas reivindicacions liberals. La Russia ha de expulsar al czarisme si vol permanéixer en contacte ab 'l humanitat civilisada.»

La generosa apreciación del gran Jaurés acabarà per tenir la més plena realitat.

Tals son els crims de la tiranía, que 'ls pobles lliures estretament units en un mateix sentiment de horror y de preservació, acabarán per dir á sos respectius governos:

«El govern que no condemni aquests assessinats, se fa cómplice d' ells y deu expiarlos.»

Las autoritats no van permetre que 'l poble lliberal de Granollers honrés en pública manifestació la bona memoria dels mártirs del 17 de janer de 1875, inmolats pels carlistas.

Es lo que 'ns faltava veure: el poble lliberal privat dels drets polítichs més elementals, perque 'ls carlins no s' ofenguin.

Be 's revela ab aixó sols la manera de ser de la situació actual: els mártirs de la llibertat al cementiri y 'ls carlins al candelero.

Vels'hi aquí l' exclamación de Pío X al tenir noticia de las matansas de Sant Petersburg:

«Prego á Deu que torni la pau á Russia y que guardi la vida del Emperador.»

Pel pobre poble assassinat no ha tingut el Papa ni un trist «Resquiescant in pace.»

La veritat es que tampoch ha fet cap falta.

Ab simpatía y fins ab enveja ha de veure Espanya l' actitud revolucionaria del poble rus.

Els desastres de la guerra lluny de aclapararlo 'l han exasperat, llansantlo resoltament per las vias de la reivindicació contra un sistema que 's tenia per incommovible. Els governos que han fet el mal han de pagarho.

Un Port Arthur ha bastat als russos.

En cambi als espanyols no 'ns va bastar la suma trágica de un Cavite y un Santiago de Cuba.

Vels'hi aquí l' escrit que 'l pope Gaponny va enviar al Czar, la vigília dels horribles successos de Sant Petersburg:

«No crech que 'ls teus ministros te diguin tota la veritat sobre 'ls successos actuals. El poble enter té confiança ab tú y ha resolt presentarse demá, á las dos de la tarde, davant del Palau d' Hivern per 'l exposarte 'ls seus desitjos. Si 't mostras irresolut y no 't presentas davant del poble, romperás el llas moral qu' existeix entre tú y 'l teu poble: 's desvanixerá la seva confiança, y entre tú y 'l teu poble començarà en aquest lloch sanch ignocenta.»

La resposta va ferla donar el Czar el diumenje, ametrallant al poble.

La por y la crueltat van sempre juntas com dos bonas companyeras.

El Metropolít rus ha anatematizat al pope Gaponny per haver excitat al poble á reclamar la llibertat del país.

No podia fer altra cosa que com el Metropolít viu adscrit al servey del despotisme imperial. Es propi dels peixos grossos que 'l servilisme se sobreposi á la justicia y á la conciencia.

Però en aquests cassos succeeix alló de que 'ls grans se fan xichs, y 'ls petits s' engrandeixen.

S' ha donat el cas tant á Moscou com á Sebastopol de que molts soldats de infantería se neguessin á obehir la veu dels seus jefes, que 'ls manavan disparar sobre 'l poble.

Presumen els defensors de l' autocracia, que la Revolució será venuda perque no té armas.

Y no obstant deixeu que vaji cundint l' esperit revolucionari, y las armas de la tiranía se girarán en favor de la llibertat.

Totas las Revoluciones s' han fet aixís. Els soldats son fills del poble y vé que se 'n recordan.

SITGES, 18 de janer

La sequedat que, per falta de plujas, tenia enmalaltits nostres sembrats, per fi ha deixat d' entristirnos aixís que las hicas d' aquest poble han acudit al Etern Pare, que no ens tenia de temps en sa memoria. Es de advertir que la pluja assahonadora y per tots desitjada, tingué lloch dilluns passat, ó siga un día després d' haver començat el segon noveneri de las súplicas. Valgam santa Tofulina! Y encare hi haurá qui no cregui en miracles sobre tractants d' hicas.

Jo m' hi jugo una butlla de deu rals contra una ecommunió apostólica, que si al Rector se li acut semblant idea, organisant per exemple una bona professió al anar á perdre Cuba, avuy encare fora nostra. Que la plaga de cucas destructoras que anya enrera Mahoma ens enviá com castich no hauria fet de las sevas d' haverse benehit set ó vuyt vegadas el terme, com també haurian fugit ben depressa si el baf de cera verge hagués arribat fins ells y finalment, ens consta per revelació divina que 's pedregada del any passat, fou deguda al presentiment que tenia l' Etern Pare de que nostre Rector escandalís 'l Iglesia en un día tan respectat com es el día dels morts.

Are comprench com hi ha personas que tant de bona fe vetllan pels interessos del poble y el gran zel de nostre Rector, qui sens entendre ni un borrall d' agricultura fa fruit la vinya del Senyor, sens altre pedregada qu' el dringar dels centimes á las safatas.

SAMPEDOR, 19 de janer

Havent agotat tots els recursos certa honrada familia á causa de una interminable enfermetat, li fou precs demanar auxili á mossén Garrofa, el qual després de haber examinat la fulla de serveys de la familia mendicant, els respongué que per obtenir la limosna corresponent era precs aconductar el metje Dr. Mut (company de caciquisme) dant els despatxos al que tenian.

Mossén Garrofa: Els que 'stán enterats de la placa que té instalada sobre la porta ab el lema: «Caritat al próxim» aquins comentarís farán ab observar semblants actes?

Vaja, qu' en el meu entendre li faria més pesa que dita placa la substituhís per un' altra, que poch més ó menos digués lo següent: «Aquí 's compleixen obras del immortal Calomarde.»

CAPELLADES, 23 de janer

El nostre mossén, sent president de 'l Centre Católich d' aquesta vila, está indignat y fins treu foc per 'ls carlins, perque l' element jove que prenfa part en las funcions teatrals que se celebravan á llur Centre, va cada diumenje á ballá.

Aquest mossén veient que 'ls aixerits joves no feyan cas de lo que deya, els expulsá de 'l Centre, dihentlos: Anen al Infern ja que 's del vostre gust. Ja ho veu, sant cristiá, no més las Hicas de Maria el creuhen, y aviat... ni aquestas el creuran.

LA MORT DE UN CACICH

QUESTA vegada va de veras.

Després de una llarga serie de divagacions, de vull y no puch acabar-me de decidir; després de haver estat esperant que sino en Silvela en Maura, sino en Maura l' Azcárraga reconeguessin els seus mérits y serveys passats, com á prenda segura dels que podía prestar en el porvenir, al últim, desenganyat de tot, el famós Hereu Pantorrilles ha pres la resolució irrevocable de llicenciar á las sevas forsas.

Pocas eran las que li quedavan: no més que un escamot de auxiliars, qu' estavan apurant l' última colilla en el salons de la Diputació Provincial, ahont ell, en els seus bons temps, havia tingut á bé portarlos.

Però s' apropa l' hora de la renovació bienal de la Corporació de la Provincia, y avants de que 'l just y legítim desdeny dels electors els retirí á casa seva, D. Manuel ha tingut á bé posar fi y coronament á sa carrera de cacich fracassat, procedint de una manera solemne á la ceremonia del seu llicenciamient.

No se li pot escatimar aquest trist consol. Que 'l disfruti si aixís li plau... y que las ayguas y 'ls ayres de Serdanyola li siguin propicis.

Se diu que l' Hereu Pantorrilles els deixarà en llibertat de anarse'n al camp que més els agradi ó que millor els convingui.

No obstant, se proposa fells'hi una sola y única recomenació: la de que siguin bons minyons, y que continuhin prestant acatament á la santa causa de la religió y 'l trono.

Qui no tingui la boca seca trobará escupina pera mullarse 'ls ulls y fer veure que plora. Hi ha escenas patéticas que requereixen las humitats llagrimalas, y ha de ser una de las més humiditas la que prepara l' Hereu Pantorrilles, en l' últim acte de la seva vida política, avants de proferir aquells versos de reglament:

«Aquí dió fin el sainete perdonad sus muchas faltas.»

¿Quí havia de creure may que l' omnipotent personatge que un temps dominava per complet á Barcelona; que tenia dintre del puny á la primera y més important de las provincias espanyolas, ahont no 's movia una fulla sense 'l seu permís, ni 's fallava un plet sense la seva recomenació, ni 's feya un favor ó s' inferia un agravi sense la seva mediación, qui havia de creure may—repetim—que hagués de acabar casí sol, abandonat, descorasonat, íntimament convenut de la seva impotencia irremediable!

En distintas ocasións tractá de rehabilitarse, y sempre inútilment.

Li faltaren las classes neutras que ab més ó menos decisió l' apoyavan; li faltaren els polítichs poch escrupulosos que á cambi del seu apoyo li feyan el joch; li faltá sobre tot la vareta màgica que per operar tota mena de prodigis posavan en las sevas mans tots els governos de la monarquia.

Tot aixó que tenia y que de sopte li faltá s' ho endugnó aquella onada d' esperit públich que despertaren en l' opinió els grans desastres de las guerres colonials. El poble volgué tenir una intervenció directa en el nomenclament dels seus representants, y 'ls tripi-jochs caciquistas hi eran de massa. Res tenia que fer l' Hereu Pantorrilles. El caciquisme sols podía subsistir á favor de la indiferencia pública y l' abandono dels drets polítichs. Desde 'l moment que 'l poble anava á votar resoltament, era completament inútil que hi hagués qui 's prengués la pena de simularlas, omplint las actas en blanch, sempre á la mida del seu gust.

Y ab quina facilitat va desaparéixer tot aquell envolum que semblava per son aspecte una montanya incommovible... Els que 's creyan qu' era de penya dura s' hagneren de convencer de qu' estava format de pasta de bolado.

Las malicias del cacich se transformaren en la més ridícula de las impotencias.

Cantemli las absolutas, ja que després d' estar tant temps insepult, quan á la fi s' ha convenut de que ja casi podía, se presta á que se li dongui definitiu enterrament.

Tal com ab ell succehirá ab tota la clicca dels cacichs d' Espanya qu' encare en molts punts quatejan, sempre que 'l poble vulgui. Lo que s' ha fet á Barcelona, pot ferse á tot arreu emplant els mateixos medis. Que 'l ciutadá, emancipantse de tota tutela vergonyosa, 's decideixi á fer us dels seus drets: no 's necessita altra cosa.

Qui ab més éxit pot operar en aquest sentit es sense disputa 'l partit republicá.

Enemich declarat del régime, y en sa conseqüencia no volent ni necessitant res enterament dels governos de la monarquia, el partit republicá ha d' exercir una acció emancipadora del sufragi dels ciutadans.

Encare 'ls reaccionaris probarán de sustituir el caciquisme caygut, per un caciquisme de nou encuny aplicat á un metall d' estafalaria aleació. Es per aixó que ja en las passadas eleccions de diputats á Corte y posteriorment en las municipals tractaren de formar una monstruosa conxorxa contra 'l partit republicá.

Cada hu hi entrava ab els elements que creya tenir á la seva devoció: els clericals ab els seus xarrupallantias; els burgesos acaudalats de las classes neutras ab la seva pressió sobre 'ls seus dependents; els companys de causa ab la seva falta de escrípuls que 's porta á aliar-se ab tothom ab 'l intent de arregar las millors gangas... Y tots junts demanant, implorant, prestantse á acceptar com pá beneyt l' apoye oficial.

Veritat es que res de aixó 'ls hi valgué siguent venuts y arrollats en tota la línea, principalment en la ciutat de Barcelona. Lo qual no obsta perque intentin renovar la sort en las próximas eleccions de Diputats provincials.

També avuy se posan en relacions; també avuy se concertan y 's convanxan; també avuy acuden en professó feta al representant del govern, demanantli ab gran instancia que 'ls protejeixi ab tota l' eficacia possible. Els que més se distingeixen per las sevas pretensions en aquest sentit son els mal nomenats regionalistas, els que després de haverse casat ab en Polavieja tractaren de aconvoyarse ab en Maura; els que durant l' estada del Rey á Barcelona exerciren de Fivallers de cartró previamente convinguts ab las autoritats; als que han acabat per cantar els Segadors ab música de la Marxa real...

Aquests que parlan tot lo día de reconstituir la personalitat de Catalunya, de refermar l' ánima catalana, de conquistar l' autonomia de la terra, resultan ser la present ocasió 'ls més intriguents y 'ls més servils pidolaires de las gracias y apoyos dels representants del poder central.

Però res els hi valdrá. Els republicans ara com sempre sabrem donar compte d' ells.

Y l' Hereu Pantorrilles, al retirarse definitivament de la vida pública, podrá ferho llansant sobre tota aquesta farda d' arlequins, la més sarcástica de las rialletas.

Sempre es un consol, anarse'n del mon rihent.

P. DEL O.

Don Marcelo

Si voleu veure un polítich aburrit y preocupat, contempleu al gueto Azcárraga ab las riendas á la má. Desde que fa de cotxero del landó ministerial, jalló sí que son apuros, y fatichs y mals-de-cap!

¡Pobre xupa-ciris!
A la seva edat,
¡ves en quins enredos
l' han embolicat!

Jurantli que l' idolatra y que may el plantará, en Maura va, xano xano, fentli l' buyt al seu voltant. —Confhi en mí—li dfo sempre— jo sol me basto, ja ho sab... pero no li dfo que 's basta per deixar-lo en mitj del fanch.

¡Pobre embarca-quinost!
A la seva edat,
¡ves en quins enredos
l' han embolicat!

En Romero no hi ha dfa que no l' fassi incomodar: ara 's nega á saludarlo, ara l' tracta de babau, el dilluns li ofereix cosas que li retira l' dimars, d' aquí aquí l' ompla de mimos, d' aquí aquí l' reb ab reganyes...

¡Pobre xupa-ciris!
A la seva edat,
¡ves en quins enredos
l' han embolicat!

De 'n Dato ni cal parlarne. No fa res ni dona un pas que no sigui ab el propósit de derribá al general. Si 's veu ab en Villaverde, si 's parla ab certs conjurats, tot es per crearli obstacles y treússel del davant.

¡Pobre embarca-quinost!
A la seva edat,
¡ves en quins enredos
l' han embolicat!

Cada cop que l' home pensa ab el trull que té al davant els bigotis se li erissan y se li glassan las sanchs. —Tan tranquil que jo vivia, entre sí va murmurant, y ara haver de barallarme com qui dfo cada mitj quart!...

¡Pobre xupa-ciris!
A la seva edat,
¡ves en quins enredos
l' han embolicat!

Truca á casa de 'n Silvela. —Li venia á preguntar si li semblis útil y práctic torná á obrir las Corts aviat. Y en Silvela, en lloch de darli un consell franch y leal, se l' mira ab ayre de mofa... y l' deixa ab un pam de nas.

¡Pobre embarca-quinost!
A la seva edat,
¡ves en quins enredos
l' han embolicat!

Va á veure á en Montero Ríos. —¿Vol dirme si creu del cas obrir las Corts desseguida ó esperar fins á Sant Joan?— Y l' tranquil de don Eugeni li respón tan bé y tan clar, que l' altre no arriba á entendre si li ha dit rabes ó naps.

¡Pobre xupa-ciris!
A la seva edat,
¡ves en quins enredos
l' han embolicat!

—Pues senyor—dfo don Marcelo: pel que veig, els meus companys s' han proposat aburrirme, rodejantme d' entrebanchs. Si faig mal, m' escandalitzan; si faig bé, m' arman sarau... ¿Cóm me las haig de compondre per no fer ni bé ni mal?...

¡Pobre embarca-quinost!
A la seva edat,
¡ves en quins enredos
l' han embolicat!

—Ja veurás—pensa al fi l' home: per haver de carregar, tant si llauro com no llauro, tant si faig com si no faig, no faré re en tot el día, passaré el temps descansant, y quan vulguin rellevarme ja m' deurán vení á avisar. — ¡Mira don Marcelo si es espavilat!
¡Ves, tant que 'ns en reyam, cómo ho ha endavinat!

C. GUMA

Un paper que baixa

s el paper Romero Robledo. ¿Se 'n recordan de la importancia que no fa molts anys tenia aquest home y del modo formidable que la seva voluntat pesava en la balansa política?

Parlar d' ell era parlar d' un gegant. Las sevas frasses y actituts eran vents impetuosos que descomponían partits y arrasavan situacions. Quan ell se posava serio, tothom tremolava y, els ulls fixos en el seu semblant amensador, no eran poch els que anavan preguntantse: ¿Quí rebrá?

Una paraula de don Francisco era una sentència. Y la sentència de vegades era de mort.

Com las esperava, com las comentava la premsa las sevas manifestacions trascendentíssimas!

En Romero Robledo ha dit això... En Romero Robledo ha dit allò...

En Romero Robledo sembla que no està conforme ab la conducta del Govern.

En Romero Robledo ha declarat que la situació no li inspira confiança...

Y raras vegades fallava el seu diagnòstich implacable, fill de una experiència de un ters de sigle y d' un ull clínic per cap altre igualat.

Els polítics l' admiravan, els Governes el temian, las multituds veyan en ell un atleta jamay vensut, y era tan gran el seu crèdit, que bastava un mot del gall d' Antequera pera que tots els fronts s' abaixessin y totas las portas, fins las més ben dauradas, s' obrissin.

Si pactava ab un jefe de situació, era mirantlo per sobre la espalla y tractantlo de potencia á potencia.

¿Diu que vosté está disgustat, don Francisco?

En Romero feya un gesto de olímpich desdeny y murmurava, movent apenas las sevas dents monstruosas:

«¡Horror dels horrors! Inmediatament comensavan las negociacions. Era precis desarmar al gran polítich.

«Parli, don Francisco: desarrugui l' seu front y digui ab tota franquesa qu' es lo que demana.

«Vull dngas carteras.

«Concedidas.

«Vull quatre direccions generals.

«Dónguilas per sevas.

«Vull deu governs civils.

«Els tindrà.

«Vull trenta actas de diputat.

«No n' hi faltará ni una.

Y l' pismo d' Antequera, saborejant magestuosamente la fácil victoria, s' retirava ab estudiada calma al seu campament, mirantse á la multitut ab un ayre que semblava dirli:

«¡Eh! ¿Qué tal?... ¿Soch ó no soch l' amo?»

Aixó era avans. Avuy...

Tres setmanas escassament han passat desde l' dia en que tot' Espanya va enterarse de que don Francisco estava enfadat ab la situació.

«¿Per qué? ¿Qué li ha fet?»

«Una picardia com un temple. L' ex-pollo necessitava per un amich seu el govern civil de Sevilla, y l' ministre li ha negat.

«Ave Maria puríssima! ¡Menuda catástrofe se 'ns prepara! Don Francisco deu estar indignat...

«Fet una furia. Diu del Govern totas las pestes imaginables, assegura que l' Azcárraga es un infelís incapás de presidir un monte-pío y declara que si á Madrid tenen l' atreviment d' insistir en la seva negativa y l' govern de Sevilla no es al fi pel amich qu' ell recomana, hi haurá aquí un daltabaix tan tremendo que l' tros més gros que de la situació quedarà será l' escapulari de don Marcelo.

«La opinió, en ansiosa expectativa, s' preparava á contemplar l' encarnissada lluyta.

«El Govern cedirá—deyan el més experimentats.

«¡Vaya si cedirá!—anyadían els altres, arrastrats pel parer d' aquésts.

«¿Qualsevol se posa al davant de 'n Romero!

«Pobre de l' Azcárraga, si á tal osadia s' atrevís!

Y en efecte: el Ministeri s' ha rigut d' ell; l' Azcárraga ha tingut l' osadia de posarse al davant de 'n Romero y l' govern civil de Sevilla, que don Francisco volia que fos per un amich seu, ha sigut per un enemic.

«¿A qué s' deu aixó? ¿Cóm s' explica aquest fenómeno, completament nou en las manipulacions de la política espanyola?»

Molt senzillament: s' explica, dihent que l' paper Romero ha baixat tant y tant, que avuy fins s' atreueix á plantarli cara un home tan manso y insignificant com el pobre general colocat per l' atzar en la presidencia del ministeri.

Més clar y més curt: que l' lleó d' Antequera, aquell lleó que avans s' empassava situacions y destrossava partits, avuy se contenta... ab tres pessetas.

L' arronsada de don Francisco, demostració eloqüent de la seva espantosa decadencia, es la nota del dia. A Madrid no s' parla de res més.

Sembla que l' home, calmat el seu arrebato y convenut de que l' Azcárraga en la qüestió del govern civil de Sevilla ni menos l' escuchaba, va anar á trobarlo.

«Confessi, don Marcelo,—va dirli—que me l' ha feta grossa.

«Cregui que ho sento; pero no hi hagut més remey que arreglarlo aixis.

«Ja ho veig, pero... vamos, si al menos pera atenuar el xasco que 'm clava, 'm dongués una compensació...

«Si no s' tracta d' una cosa massa exagerada... Expliquis.

«Voldria que l' Estat realisés á Antequera, pel seu compte, certas obras que beneficiarían las mevas propietats...

«¿Que importan molt?»

«Cal Unas quantas mils pessetas.

«Vájissen tranquil.

Y l' endemà s' publicava una disposició ordenant que las obras que convenían á don Francisco s' verificassin pagant la nació y á tota pressa.

«A n' aixó ha descendit aquell home temible, aquell polítich de ferro, que avans apenas s' alsava de la cadira per un parell de carteras, ni otorgava benevolencia á cap govern sino á cambi de trenta ó quaranta actas de diputat!...

Tot el seu prestigi, tot el seu renom per un plat de lletias! ¡Quina barra!...

FANTÀSTICH

ha constituït en el districte de Sant Felú de Llobregat una titulada Cámara agrícola, qu' en realitat no s' proposa pas ocuparse de l' agricultura; pero sí de la política reaccionaria.

ro regular de carlins, clericals y perdigots. Aquests últims son els que aspiran á ser amos del tinglado.

Els son aixis: quan se troban impossibilitats de presentar fent de regionalistas, se presenten fent de cámara.

Y viva la decencia!

Telegramas de París y Londres donan compte de que l' partit terrorista de Sant Petersburg ha dictat sentència de mort contra l' Czar y tots els seus ministres.

A Rússia hauria d' haverhi un refrán que digués aixis: «Més val sentència de metje que de terrorista.» Perque las sentencias dels terroristas al revés de las dels metjes, se compleixen casi sempre.

A Sans s' efectua diumenge la inscripció civil de un fill d' un apreciable correligionari, y l' senyor Portela, governador interí, hi enviá una secció de policia.

El Sr. Portela, per lo vist, vol deixar endarrera al seu jefe Sr. González Rothwos en materia de pendre precaucions ab els republicans.

«¡Quí sab! Potser tenia por de que la criatura nada de pochos días dongués el crit subversiu de ¡Visca la República!»

La idea d' alsar un monument á n' en Martínez Campos segueix endavant sense trobar destorb. ¿Y cóm ha de trobarne cap en aquesta Espanya quals governants encare s' alimentan ab las garrofes del famós garrofer de Sagunto?»

Perque l' únic mèrit que fa monumentable á don Arseni, es l' haverse sublevat contra l' govern. Altres que també ho feren ho pagaren la vida. O sino aquí están els oficials de Santa Coloma de Farnés y de Santo Domingo de la Calzada.

Per uns el sublevarse es un delict; per altres una gloria.

La qüestió no está en sublevarse, sino en sublevarse y guanyar.

Y á la moral que l' estrellin contra una esquina del monument d' en Martínez Campos!

La Espanya pintoresca. A Paradas (Sevilla) s' ha comés un robo per l' istil dels que s' realisavan en els bons temps del clàssich bandolerisme.

Una partida de lladres detenen á un carruatje á tiros, sembran el terror entre ls passatjers, y després de ferlos baixar, els obligan á ajoure's boca terrosa, despullantlos tranquilament de tots els objectes de valor que portavan á sobre.

Els laborants de las puras tradicions espanyolas haurían de publicar un decret á la Gaceta, donant las gracias de R. O. als eminents artistas, que ab tant brillo y desembrás reproduheixen en ple sigle xx els animats dramas de carretera, que tanta fama han valgut á la vella Espanya.

«¡Procuréu conservar tot lo típic y genuí, y l' món enter, que avuy ens té mitj olvidats, tornarà á admirarnos!»

La familia imperial, al comensar els successos, va fugir del Palau d' hivern, refugiandse en un barco.

May ab més rahó s' podrà exclamar: ¡Familia imperial á l' aygual!

Es aquesta la primera vegada que á Rússia ha resonat el crit de «¡Mori l' Czar!» sortint ayrat de milers y milers de bocas.

Es també la primera vegada que l' poble ha ultratjat els retratos del Emperador.

Havia de ser aixis. Ni la sanch tornarà may més á las venas del poble assassinat, ni l' amor y l' respecte á la familia imperial tornarà may més al cor del poble rus.

Un periódich inglés, que no s' distingeix certament per sas ideas radicals, condensa en el següent párrafo la seva impressió:

«Els soldats del Czar han exterminat á tiros á centenars de súbdits desarmats y indefensos. Un crim tan monstruós faré estremir d' horror y d' ira á tot el món civilisat. Un crim tan monstruós comverteix al déspota rus en enemic no sols de sos propis soldats, sino de tot el género humá.»

«¿Qué ls hi sembla aquesta mostra de género inglés?»

«No es veritat qu' es molt apropósit pera ferse'n un rus?»

Passava l' gran duch Sergi, oncle del emperador, y un dels capítostos de la reacció, ficat en un cotxe, pels carrers de la capital. El poble amotinad el va reconèixer, obligantlo á baixar del carruatje.

Estava groch com un cadáver, se li van doblegar las camas, y caygué postrat, demanant perdó.

El poble generós va tenirne prou ab aquella mostra d' humiliació y l' deixá marxar. ¿Qué n' hauria tret de despedassarlo?»

Alguna diferencia hi te que haver entre la porpra y ls pellingots, entre l' autocracia y la purrial!

En Romero Robledo al tornar á Madrid va dir que venia sòrt, mut y cego.

De manera que dels cinch sentits corporals reconeixia que n' havia perdut dos: el de sentir y l' de veure.

Pero ab els tres restants ne te prou y massa. Mentres pugui ensumar, gustar y tocar, cap falta li fan la vista y l' oïdo.

Y en efecte, ja ha ensumat, ha tocat y ha gustat y fins tragat.

Li ha concedit el govern una subvenció de 285 mil

pessetas que li permetrá regar las sevas hizendas malaguenyas, y ab aixó s' ha donat per satisfet plenament y li ha passat l' enfado que tenia contra don Marcelo.

Afortunadament, el país no es sòrt, ni cego, ni mut, y exclama á coro:—¡Quina barra!

Dos dels principals agitadors del poble rus son dos popes, ó com si diguessim d' s capellans.

Fins en aixó han de ser originals els ex-súbdits del Czar.

Aquí l' clero s' ha distingit sempre pel seu odi implacable á la llibertat. Si ha abandonat el càlzer per empunyar el trabuch ha sigut sempre al servey de la reacció y l' absolutisme.

Per aixó ls tiros li han sortit sempre per la culata, ferint principalment á la causa de la religió.

No sortirà tan descalabrada á Rússia. No pot sortirne haventhi qui s' apressura á posarla al amparo y al servey de la llibertat del poble.

S' ha de confessar que ls popes russos tenen més talent que ls enotanats espanyols.

A Cetina, poble d' Aragó, van aparéixer morts en una barraca, un carboner, la seva dona y tres fills.

El criminal, ó criminals, autors de tan terrible atentat deixaren junts als cadávers un rétol toscament escrit que deya aixis: «Castigo para que os acordéis.»

Com si ls morts haguessin de tenir memoria. ¡Vaya uns xistes més baturros se gastan en aquella terra!

Els carrers de Sant Petersburg en els moments terribles de la lluyta estavan completament nevats.

Sobre la neu va corre en abundancia la sanch del poble indefens.

El blanch y el roig haurían de ser els colors de la revolució moscovita, simbolisant la pureza y l' martiri.

Els que més s' han distingit en la inhumana repressió, son els fantasmós de caballeria nomenats cossachs, tropas mitj salvatjes, que troban son millor plaher en la matansa.

Y s' dona l' cas de que ls cossachs, que tant s' han lluhit en els carrers de Sant Petersburg, son els que han fet un paper més trist en la campanya de la Manchuria. Allá es ahont havían de mostrar la seva bravura. Desgraciadament per ells els projectils dels canóns japonesos d' últim sistema corran més y son més expeditos que ls seus caballs.

En Mariano l' carreter tenia una filla guapa y l' prior d' un cert convent per novicia li cassava; pujavan sovint á veurela á dalt son pis dos beatas per, ab bonas parauletas, seduhirla y conquislarla.

Per fi un dia l' ple Mariano encés d' ira y ple de rabia, quan las beatas farinares á pujar al pis anavan, juntament ab el prior, els digué empunyant la vara:

«¡S' han acabat els romanos aquell que puja no baixa!»

AGULETA

«Quan una noya m' agrada jo la faig patir al moment.

«¿Cóm t' ho fas?»

«Senzillament. Li dono una trepitjada.»

N. N.

«¿Sabs qu' en Lluis, ton vehí, després de molt galanteig fugí ab la mitja taronja del barber senyor Joseph?»

«¡Quina sort!»

«¿La d' en Lluis?»

«¡Home, no, la del barber!»

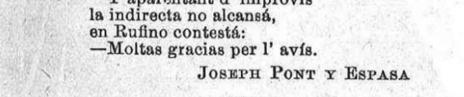
F. CARRERAS P.

El propietari Burrés va dí abí á un seu inquilino:

«Li participo, Rufino, qu' estém al últim del mes.—Y aparentant d' improvis la indirecta no alcansé, en Rufino contestá:

«Moltas gracias per l' avís.»

JOSEPH PONT Y ESPASA

Un metje á un malalt:

«Vamos, aixó va bé, aixó va bé. Si aném seguint aixis, jo li asseguro que d' aquí á quatre días podré sortir á donar un passeig en cotxe.

Aquest pronóstich va complirse ab tota puntualitat.

Als quatre días justos el malalt era difunt y l' portavan en cotxe al cementiri.

Diariament la Rosa acut al tribunal de la penitencia. No sabia passar un día sense arrimarse al confessorari.

Y no n' vulguin més d' elogis entre la gent de bé.

«Es una dona virtuosíssima.

«Es una dona piadosa.

«Es una santa.

Pero un conegut seu, home de lógica, diu: «Ni santa, ni piadosa, ni virtuosíssima. Al con-

trari. Quan tanta necessitat té de passar bugada senyal qu' embruta molta roba.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1.ª ENDAVINALLA.—Didal.

2.ª TRENCA-CLOSCAS.—El hisar de la guardia.

3.ª GEROGLÍFICH.—De lletra no se'n sab may massa.

Han endevinat totas ó part de las solucions corresponents al número anterior els caballers: Eliseo Barbé y Ramon Corretjé.

XARADA

Conech á un home qu' en saber viure s' hi pinta sol.

á n' ell li hi guarda tant sols ser lliure de fé l' que vol.

No té familia ni parentela; no té ningú.

Tant sols sa criada qu' es diu Manela lo seu invers-hu.

Bastant rich era, no ab gran fortuna, pro Deu n' hi dó, puig que tenia moltes dos-una cobrant cupó.

Vingueren guerras; huelgas darrera y l' seu diné ab molts pochos mesos ab sort rastreira perdut vejé.

Va resignarse. Sa sort perversa després cambiá; pro aixó sí, l' home, com quarta inversa tres-quart lluytá.

Al moll, ab honra, de nit, de dia sempre que pot hi guanya quartos, ple d' alegría ab una tot.

J. MONTABLAZ

ANAGRAMA

Al rector mossén Eudalt va dirli la majordona: «Escolti, aquella total que s' ha menjat jera bona?»

«Ja ho crech si ho era, Ramona, més que aquest tot.»

(¡Animal!) RICARDO CASABÁN

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6.—Nom d' home.

2 5 6 6 5.—Los amos ne tenen 2 1 4 6.—Mes del any.

2 1 4 5 2 1.—En lo círcol.

4 1 2 1 6.—En los arbres.

4 5 6 1.—Nom de dona.

1 4 4 5 3 1.—Pes.

1 4 4 5 6.—Comestible.

2 5 4 1.—Poble catalá.

N. N.

TRENCA CLOSCAS

TRES... Y BOLA...!

2 3 2 2 1 1 1 1 6

Formar ab aquestas lletas, repetidas tantas vegadas com indiquin sos números corresponents, el nom de tres carrers de Barcelona.

ENRICH DOMÈNECH

GEROGLÍFICH

CO A OO

N I M

a UN VEHÍ DEL PRAT

CORRESPONDENCIA

Caballers: Carlos Pons, A. Rius y Vía, Joseph Arias, Jaime S. Vendrellench, Musclius y Un japonés de Reus: ¡Qu' es cas!

Caballers: Enrich Domènech, Anton Cararach, Mamachotis, Peret de Gracia, J. Ballet, F. Virgili R. y Enrich M. Gener: Esperansa!

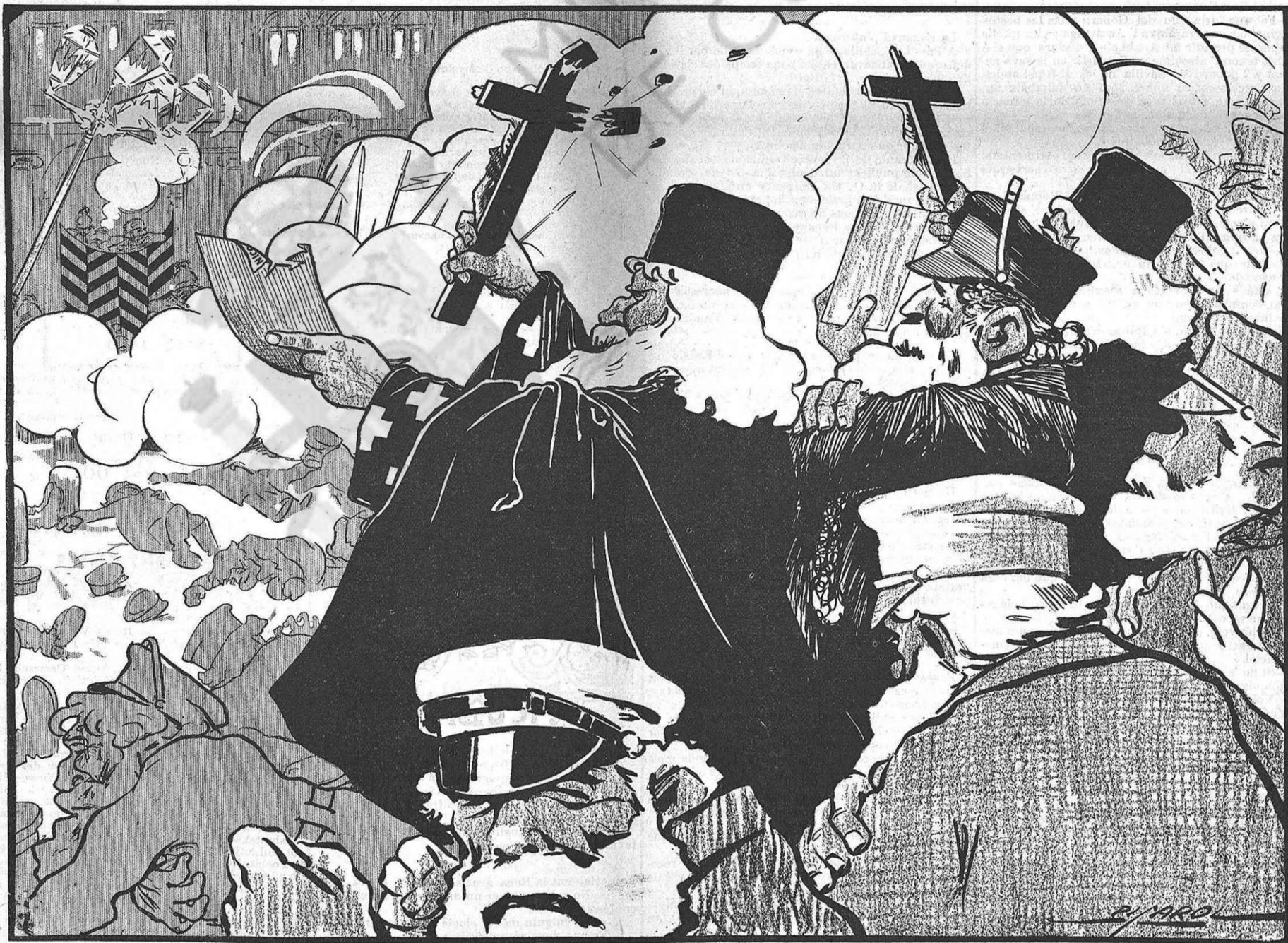
Caballer: G. Percofaco & Ras: Es molt trist tot aixó. Sembla un drama de món... En ff, veurem.—Bernat Arenal: Hi ha versos sense poesia y poesia sense versos. Tot es prou dolent.—Eritz Gluck: D' aixó se'n diu género descarnat. Si estigués ben fet ems agradaria.—Lleó Vila y Huguet: No té gayre miga.—Lluç del Llach: Queda nostra.—Alf-Foix, el Vell: Idem de llenzo.—Mossén Closca: No ns ha sorpres en cap sentit.—J. Faigas Canals: Es de lo pitjoret que s' escriu.—Samuel Gran Trurueta: Procuraré desentranyarne alguna cosa.—José M.ª Juliá: No, senyor; no arriba á tant la meva amabilitat.—C. de Juneda: Farém els possibles.—Un xicot de Llotja: Aixó es més antich que l' plagiar.—J. Costa Pomés: Rebut y disposi.—Llop y Art: No ns vingui ab quéntos, home.—Joaquín Navarro Lasarte: No hi ha més xiste que l' del final y aquest se veu venir d' una hora lluny. Ho sento... per las referencias.—F. C., J. M. B., A. M., P. M., P. B., J. A. y R., G. E. V., y J. G.: No ns es possible insertar las cartas que ns envían per varias rahons, y totas de molt pés.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8 Tinta Ch. Lovilleux y C.ª

Las «glorias» del autócrata rus

A Port-Arthur

A Sant Petersburg